

Πολιτική Απόφαση Κ.Ε. ΜΕΡΑ25

21/02/2021

Ως ο ελληνικός εκλογικός βραχίονας του DiEM25, γιορτάζουμε αυτές τις μέρες την 5η επέτειο από την ίδρυση του DiEM25 στο Βερολίνο. Κλείνουμε πέντε χρόνια πανευρωπαϊκούς αγώνες που έφεραν κοντά μας δεκάδες χιλιάδες μέλη από κάθε χώρα της Ευρώπης καθώς και από την Τουρκία, στο πλαίσιο του πρώτου διεθνικού, ενιαίου κινήματος – του Κινήματος για τη Δημοκρατία στην Ευρώπη. Δυστυχώς, η 5η επέτειος βρίσκει το λαό μας στα πρόθυρα ενός 5ου Μνημονίου, εντός μιας Ευρώπης σε κατάσταση πολιορκίας. Πολιορκία από έναν ύπουλο ιό που προσφέρει στην ολιγαρχία χρυσή ευκαιρία να σφίξει ακόμα περισσότερο τα λουριά του Αυταρχισμού και της Λιτότητας, ώστε να χειραγωγεί την πλειοψηφία την ώρα που πακτωλοί χρήματος τυπώνονται για χάρη της.

Σε αυτό το σκηνικό, με την ύφεση να βαθαίνει το 2021, εγκυμονώντας εκλογές υφαρπαγής ψήφου από έναν λαό σε απόγνωση, η Κεντρική Επιτροπή, η Πολιτική Γραμματεία, η ΟΕΣΚΕ αλλά και οι Ομάδες Βάσης του ΜΕΡΑ25 έχουμε υποχρέωση να ετοιμαζόμαστε για το 1ο Διαβουλευτικό Συνέδριό μας και, ταυτόχρονα, για γενικές εκλογές. Βασισμένοι στην εξαιρετική δουλειά που έχει γίνει έως τώρα πάνω στις θέσεις μας και τις νομοθετικές προτάσεις του ΜΕΡΑ25, καλούμαστε να στησουμε τον μηχανισμό που θα τις μεταδώσει σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, σε κάθε πολίτη που έχει ανάγκη να τις γνωρίσει.

Στο πλαίσιο αυτής της κινηματικής εξόρμησης, μερικές σκέψεις για μείζονα ζητήματα ξεκινώντας από τα διεθνή, περνώντας στα ευρωπαϊκά και, βέβαια, καταλήγοντας στα της πατρίδας μας.

Εξελίξεις στις ΗΠΑ: Ο Τραμπ έφυγε, ο Τραμπισμός μένει

Από το 1840, η αμερικανική εργατική τάξη πράγματι έβλεπε τα εισοδήματά της να αυξάνονται. Αυτό σταμάτησε στα μέσα της δεκαετίας του 1970. Ούτε και σήμερα το πραγματικό ημερομίσθιο δεν έχει καταφέρει να φτάσει το επίπεδο του... 1974. Αντί για αυξήσεις στο μισθό τους, ο αμερικανικός καπιταλισμός πρόσφερε άλλο τρόπο στους εργαζόμενους για να αυξάνουν την κατανάλωση και να νιώθουν ότι ευημερούν: Ραγδαία αύξηση των τιμών των σπιτιών (που αγόρασαν με στεγαστικό δάνειο) τα οποία χρησιμοποιούσαν ως εχέγγυο για νέα δάνεια που διοχέτευαν στην κατανάλωση. Μέχρι που το 2008 το Κραχ έριξε τις τιμές των σπιτιών, και οι Αμερικανοί έχασαν τα σπίτια τους (καθώς χρωστούσαν πιο πολλά από την αξία τους) και καταστράφηκαν.

Η υπόσχεση του Μπάρακ Ομπάμα σε αυτούς τους ανθρώπους ήταν ότι θα τους νοιαστεί. Πολύ γρήγορα όμως εφάρμοσε την πολιτική «σοσιαλισμός» για τους τραπεζίτες, που έφεραν το Κραχ και σκληρή λιτότητα για τους εργαζόμενους - τα θύματα των τραπεζιτών. Γιατί λοιπόν ο Τραμπισμός επιβιώνει και μετά Τραμπ; Επειδή καλά κρατεί ο θυμός με το κατεστημένο, το οποίο στηρίζει το καθεστώς Μπάιντεν πιο πολύ απ' ό,τι στηριξε τον Τραμπ.

Κάποιοι ρωτούν: Τότε γιατί ο συνοδοιπόρος μας Μπέρνι Σάντερς στηρίζει τον Μπάιντεν; Η απάντηση είναι ότι, παρά το γεγονός ότι ο Μπάιντεν εκπροσωπεί την ολιγαρχία, ο Μπέρνι επέλεξε να τον στηρίζει για δύο λόγους. Πρώτον, όταν είχε να διαλέξει μεταξύ ενός νεοφασίστα κι ενός εκπροσώπου της ολιγαρχίας, προσπάθησε να κάνει ό,τι μπορεί για να μην εκλεγεί ο νεοφασίστας. Δεύτερον, ο Μπέρνι ήλπιζε σε ευρεία πλειοψηφία των Δημοκρατικών στη Γερουσία, επειδή ο Μπάιντεν του υποσχέθηκε μια ριζοσπαστική Πράσινη Νέα Συμφωνία σε αυτή την περίπτωση. Δυστυχώς, τέτοια ευρεία πλειοψηφία δεν επετεύχθη, κάτι που «απελευθερώνει» τον Μπάιντεν από τη δέσμευσή του στον Μπέρνι.

Το μάθημα για μας στην Ευρώπη και στην Ελλάδα από την Αμερικανική Αριστερά είναι το μεγάλο λάθος του συνοδοιπόρου Sanders το 2016 – μετά τον αποκλεισμό του από το ίδιο το Δημοκρατικό Κόμμα – να μη δημιουργήσει τρίτο Κόμμα. Κάτι που δίνει τη δυνατότητα στον Biden να περιθωριοποιήσει την Αριστερά, η οποία τον εξέλεξε.

Με τη νέα κυβέρνηση δέσμια της ολιγαρχίας, όσο και μεγάλη κι αν είναι η τονωτική ένεση που σχεδιάζει για την οικονομία (της τάξης των \$1,9 τρις), τα οφέλη θα συσσωρευτούν στους κολοσσούς και τη Γουόλ Στρίτ. Όσο για την εργατική τάξη, μπορεί να μειωθεί σημαντικά η ανεργία, αλλά οι νέες θέσεις εργασίας θα προσφέρονται με μισθούς φτώχειας. Οι εργαζόμενοι φτωχοί θα πολλαπλασιάζονται την ώρα που οι πλούσιοι θα γίνονται πλουσιότεροι την ώρα που κοιμούνται. Γιατί; Επειδή ελάχιστες εταιρείες μονοπωλούν την ψηφιακή τεχνολογία ενώ παράλληλα λαμβάνουν μέσω του τραπεζικού συστήματος οροσειρές τυπωμένου από τις κεντρικές τράπεζες χρήματος, με το οποίο αγοράζουν τις... δικές τους μετοχές, στέλνοντάς τις στα ουράνια. Μικρομεσαίες επιχειρήσεις και προλετάριοι απλά θα μαζεύουν ό,τι ψίχουλα πέφτουν από το τραπέζι των πολύ ολίγων. Εν πολλοίς, ο πάλαι ποτέ καπιταλισμός μετεξελίσσεται μπροστά στα μάτια μας σε νέα μορφή φεουδαρχίας οικοδομημένη στην υψηλή τεχνολογία και στο κρατικό χρήμα – μια Τεχνο-φεουδαρχία.

Ευρώπη και DiEM25: Σύντομη αποτίμηση 5 χρόνων διεθνικού ακτιβισμού

Τα πέντε χρόνια που πέρασαν από τη μέρα ίδρυσης του κινήματός μας στο θέατρο Φόλκσμπουνε του Βερολίνου, είχαμε σημαντικές επιτυχίες αλλά και απογοητεύσεις. Μεγάλη επιτυχία είναι το γεγονός ότι φτιάξαμε από το μηδέν ένα πραγματικά διεθνικό κίνημα σε κάθε χώρα της ευρύτερης Ευρώπης (π.χ. όχι μόνο στην ΕΕ αλλά και στη Σερβία, στην Τουρκία, με οργανώσεις μας ακόμα και στο Λίβανο ή την Αυστραλία, τη Νέα Υόρκη και πόλεις της Λατινικής Αμερικής) – όχι δηλαδή άλλη μια χαλαρή συνομοσπονδία εθνικών κομμάτων, όπως π.χ. το Ευρωπαϊκό Κόμμα της Αριστεράς ή οι Ευρωπαίοι Πράσινοι.

Σήμερα έχουμε δεκάδες χιλιάδες ενεργά μέλη που κρατούν αναμμένη τη φλόγα του διεθνικού ριζοσπαστικού ευρωπαϊσμού. Κάποιος θα πει ότι δεν είναι αρκετοί. Όπως μπορεί να πει ότι το ενάμιση εκατομμύριο ψήφων που πήραν στις ευρωεκλογές τα ψηφοδέλτια του [DiEM25- Ευρωπαϊκή Άνοιξη](#) δεν ήταν αρκετά. Δεν είναι λάθος αυτό. Θέλαμε περισσότερα μέλη και περισσότερες ψήφους. Όμως, σήμερα εμείς γιορτάζουμε με αίσθημα περηφάνειας τα όσα πετύχαμε με δύο βασικές σκέψεις κατά νου:

Πρώτον, όλα αυτά επετεύχθησαν εκ του μηδενός, χωρίς καμία μιντιακή κάλυψη και με μοναδική χρηματοδότηση μερικά ευρώ από το κάθε μέλος μας. Δεύτερον, ότι καταφέραμε να εμπλέξουμε στην εκπόνηση του μοναδικού σοβαρού, ολοκληρωμένου Σχέδιου για την Ευρώπη (το [Green New Deal for Europe](#)) τουλάχιστον σαράντα σπουδαίους οικονομολόγους και ειδικούς επί της πράσινης μετάβασης από όλο τον κόσμο, οι οποίοι συνεργάστηκαν για το σκοπό αυτό, μέσα από πρωτοποριακή ψηφιακή διαβουλευτική διαδικασία, με πάνω από τρεις χιλιάδες ευρωπαίους ακτιβιστές.

Σε αυτό το σημείο αξίζει ένα παράδειγμα της σημαντικής παρέμβασης του DiEM25 σε χώρες κλειδιά όπως η Βρετανία, όπου το Brexit έφερε τεράστιο πλήγμα τόσο στην ΕΕ όσο και στον προοδευτικό χώρο της χώρας – ιδίως μετά την ήττα των Εργατικών του συνοδοιπόρου Τζέρεμι Κόρμπυν. Η ήττα εκείνη έφερε την πολυδιάσπαση των προοδευτικών Βρετανών λόγω του Brexit. Κι όμως, το DiEM25 έχει πετύχει να δημιουργήσει την μοναδική πλατφόρμα διαλόγου μεταξύ προοδευτικών δυνάμεων που, χωρίς το DiEM25, δεν θα δέχονταν να κάτσουν στο ίδιο τραπέζι. Π.χ. το κόμμα των Πρασίνων της Βρετανίας, το οποίο συγκρούστηκε βάνουσα με τους Εργατικούς λόγω της άρνησης του Κόρμπυν να υποστηρίξει δεύτερο δημοψήφισμα υπέρ της παραμονής της Βρετανίας στην ΕΕ, αριστερούς ακτιβιστές που υποστήριξαν το Brexit, τον ίδιο τον Κόρμπυν, ιστορικές οργανώσεις όπως το CND κλπ. Κι αυτό όχι μόνο επειδή μας θεωρούν, και σωστά, αξιόπιστους συνοδοιπόρους όλων τους αλλά, βασικά, λόγω της Πράσινης Νέας Συμφωνίας (το [Green New Deal for Europe](#)) που όλοι τους αποδέχονται ως μια καλή βάση μεταξύ τους συνεννόησης.

Αντίστοιχο ρόλο παίζει το DiEM25 χρησιμοποιώντας το εργαλείο της Πράσινης Νέας Συμφωνίας σε χώρες όπως η Ιταλία, η Κροατία και αλλού. Το μέγα πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε, και αντιπαλεύουμε, είναι η απο-ριζοσπαστικοποίηση των ευρωπαίων πολιτών σε μια περίοδο που οι ριζοσπαστικές λύσεις της Πράσινης Νέας Συμφωνίας είναι πιο απαραίτητες από ποτέ. Που οφείλεται αυτή η απο-ριζοσπαστικοποίηση; Ως επί το πλείστον, στη συνθηκολόγηση κομμάτων της πάλαι ποτέ Αριστεράς και της Σοσιαλδημοκρατίας στο διευθυντήριο της ΕΕ. Και, επί πλέον, στην επιτυχημένη προπαγάνδα του ευρωπαϊκού κατεστημένου που κατάφερε να πείσει ακόμα και προοδευτικούς ανθρώπους ότι οι αντιδραστικές, παραπλανητικές, ουσιαστικά τοξικές (δήθεν) λύσεις που προωθεί είναι στη «σωστή» κατεύθυνση, π.χ. η «Πράσινη» Συμφωνία της Κομισιόν ή το Ταμείο «Ανάκαμψης» της ΕΕ.

Ελληνο-Τουρκικές Σχέσεις

Μετά από πέντε χρόνια, ξεκίνησαν ξανά (έστω και μετ' εμποδίων) οι διερευνητικές επαφές μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Εφόσον αυτές οι επαφές μειώνουν πρόσκαιρα τις εντάσεις, καλό είναι που βρίσκονται σε εξέλιξη. Όμως, ως ΜΕΡΑ25 προειδοποιούμε πάνω από ένα χρόνο τώρα ότι ο κ. Μητσοτάκης θα συρθεί σε διμερείς συνομιλίες με επιδιαιτητή το Βερολίνο με αποτέλεσμα νέο αδιέξοδο που, με τη σειρά του, θα φέρει νέες εντάσεις.

Υπάρχει διέξοδος; Για το ΜΕΡΑ25 υπάρχει και περνά μέσα από το διαχωρισμό της χάραξης θαλασσίων ζωνών (υφαλοκρηπίδας και ΑΟΖ) από όλα τα υπόλοιπα ελληνοτουρκικά θέματα. Για να γίνει αυτό, η ελληνική κυβέρνηση πρέπει άμεσα να συγκαλέσει Διεθνή Περιφερειακή Διάσκεψη όλων των χωρών της Ανατολικής Μεσογείου χωρίς επιδιαιτητές, με μοναδικό θέμα συζήτησης την οριοθέτηση ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδων σε όλη την περιοχή και μοναδικό στόχο τη σύγκληση σε κοινή καταγραφή των διαφωνιών, ώστε να καταλήξουμε σε πολλαπλές, κοινώς συμφωνημένες, διμερείς οριοθετήσεις με δυνατότητα κοινής προσφυγής στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης με το αίτημα της συνεκδίκησης από κοινού, και κατά ζεύγη, των όποιων διαφορών.

Το ότι η Άγκυρα πιθανότατα να αρνηθεί να συμμετάσχει σε μια τέτοια Διεθνή Περιφερειακή Διάσκεψη δεν είναι λόγος να μην την προτείνουμε. Το αντίθετο: Μόνο να κερδίσει έχει η Ελλάδα κάνοντας αυτή την πρόταση, καθώς μια Τουρκική άρνηση θα καταδείξει στη διεθνή κοινή γνώμη ποιος παρακωλύει τη δίκαιη διαδικασία επίλυσης. Αντίθετα, οι διμερείς διαπραγματεύσεις στις οποίες σύρεται σήμερα η κυβέρνηση μόνο την ελληνική αποχώρηση θα φέρουν, με αποτέλεσμα τη συρρίκνωση των ερεισμάτων μας.

Η δε θέση μας εναντίον της εξόρυξης υδρογονανθράκων από τις θάλασσές μας, θα αποτελούσε ταυτόχρονα εγγύηση για την άμβλυνση των πολεμικών ανταγωνισμών, αλλά κι ένα βήμα προς την υιοθέτηση μιας αληθινά πράσινης ενεργειακής πολιτικής, που είναι ένας κοινός στόχος για την ευημερία των λαών Ελλάδας και Τουρκίας. Οραματιζόμαστε, με κοινούς αγώνες με τους συνοδοιπόρους/ισσες μας στην Τουρκία, να μπορέσουμε να μετατρέψουμε τις σχέσεις των δύο χωρών σε σχέσεις συνεργασίας.

Διαχείριση-Φιάσκο Υγειονομικής Πανδημίας: Αυταρχισμός δια πάσαν νόσον

Το Μάρτιο του 2020, όλος ο ελληνικός λαός αποδέχτηκε να κλειστεί στο σπίτι για να δώσει χρόνο στην κυβέρνηση να προετοιμάσει το σύστημα υγείας. Ένα χρόνο μετά, αποδεικνύεται ότι η κυβέρνηση όχι μόνο δεν προετοίμασε το ΕΣΥ, αλλά χρησιμοποιεί συνεχώς την πανδημία ως ευκαιρία για ένα αυταρχικό κρεσέντο χωρίς τέλος. Ένα αυταρχικό κρεσέντο που έχει οδηγήσει ακόμα και νεοφιλελεύθερους διεθνείς οργανισμούς να χαρακτηρίζουν την Ελλάδα ως “ελαττωματική δημοκρατία”.

Ταξική πανδημία

- Κάτοικοι των φτωχότερων ιδιαίτερα περιοχών υπόκεινται σε παράλογες απαγορεύσεις και άδικα πρόστιμα για να κρυφτεί ότι έχουν αφεθεί χωρίς υγειονομική φροντίδα.
- Η εργατική τάξη και οι πιο ευάλωτες κοινωνικές ομάδες, χρησιμοποιώντας καθημερινά τα ΜΜΜ σε ώρες αιχμής και δουλεύοντας σε περιβάλλον με ελλιπή υγειονομικά μέτρα, γίνονται στόχος της κυβέρνησης και ενοχοποιούνται για κάτι για το οποίο δεν έχουν επιλογή.
- Χιλιάδες αχαρτογράφητοι εργαζόμενοι ειδικά στον τουρισμό, την εστίαση και τον

πολιτισμό, έχουν μείνει αβοήθητοι και εξαθλιώνονται μέρα με τη μέρα.

- Τα παιδιά των φτωχότερων οικογενειών βιώνουν εκπαιδευτικό και κοινωνικό αποκλεισμό, χωρίς επαρκή πρόσβαση σε διαδίκτυο και υπολογιστές.
- Η μικρομεσαία επιχειρηματικότητα βυθίζεται στα χρέη εν μέσω μιας άδικης και ασυνάρτητης πολιτικής επιλεκτικού ανοίγματος και κλεισίματος, που ωφελεί μόνο τις μεγάλες αλυσίδες. Ιδιαίτερα τα νησιά μας έχουν υποστεί οικονομική ολοσχερή καταστροφή λόγω της εξάρτησής του από τον τουρισμό και έχουν μείνει χωρίς ιδιαίτερη πρόνοια ενόψει και της νέας τουριστικής σεζόν.
- Η κυβέρνηση έχει γενικεύσει και παγιώσει μέτρα, εξ ορισμού προσωρινά μέτρα, όπως το SMS και η οριζόντια απαγόρευση νυχτερινής κυκλοφορίας, χωρίς να υποστηρίζει με δεδομένα το υγειονομικό τους αποτέλεσμα. Δε διστάζει να υπονομεύσει το κύρος του επιστημονικού λόγου ενώπιον της κοινής γνώμης προς όφελος του κοινωνικού αυτοματισμού και της εμπέδωσης του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης.

Η Δημοκρατία και τα δικαιώματα σε συνεχή καραντίνα.

- Γιατροί και νοσηλευτές διώκονται επειδή τόλμησαν να καταδείξουν τις ευθύνες του Υπουργείου Υγείας για την τραγική κατάσταση των νοσοκομείων, τα οποία έχει φτάσει να υποχρεώνει στην εγκληματική αναβολή του 80% των χειρουργείων.
- Η διαχείριση των δεδομένων της πανδημίας εκ μέρους της κυβέρνησης δημιουργεί δυσπιστία και εύλογες ανησυχίες των πολιτών. Δεν πρέπει το δημόσιο αγαθό του εμβολιασμού να μετατραπεί σε μέσο διακρίσεων και διαρροής προσωπικών δεδομένων με τη θεσμοθέτηση οποιασδήποτε μορφής υποχρεωτικότητας. Υπουργικές αποφάσεις θεσμοθετούνται από τηλεοράσεως με το ΦΕΚ να ακολουθεί.
- Οι απαγορεύσεις συναθροίσεων χρησιμοποιούνται επιλεκτικά για να καταστείλουν πολιτικούς αντιπάλους της κυβέρνησης, ακόμα και βουλευτές.
- Διαδηλώτριες και διαδηλωτές διώκονται αυθαίρετα και υπόκεινται σε παράνομα και παράλογα πρόστιμα με σκοπό την εξόντωση των κινημάτων.

Η Βουλή υπολείπεται, όπως και η Παιδεία, υπονομεύοντας το παρόν αλλά και το μέλλον μας.

- Νομοθετούνται εν μέσω πανδημίας και απαγορεύσεων περιβαλλοντικά και κοινωνικά νομοσχέδια με εγκληματικές συνέπειες.
- Στοχοποιείται η νεολαία που έχει ως μόνιμο “συνομιλητή” τις αύρες και τα MAT, είτε όταν κάνει βόλτα σε μια πλατεία, είτε όταν υπερασπίζεται στο δρόμο τη Δημόσια Δωρεάν Παιδεία.
- Η κυβέρνηση δεν έχει εξασφαλίσει την ασφαλή δια ζώσης λειτουργία των σχολείων (και όλων των υποστηρικτικών δομών τους) και ιδιαίτερα των πανεπιστημίων που έχουν μείνει κλειστά για ένα απαράδεκτα μεγάλο χρονικό διάστημα.

Πλέον μπορούμε να πούμε ότι το lock down δεν είναι μέτρο προστασίας, αλλά μέτρο της

αποτυχίας της κυβέρνησης να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της, μέτρο της εμμονής της στον αυταρχισμό ως μοναδική 'λύση' για κάθε πρόβλημα.

Ήρθε η ώρα να ακούσει η κυβέρνηση τη νεολαία, τους εργαζόμενους και τους δημοκρατικούς πολίτες που φωνάζουν:

Φτάνει πια η κοροϊδία, αγώνας για Δημόσια και Δωρεάν Υγεία

Η ελληνική κυβέρνηση έχει υποχρέωση να δώσει συνολική λύση στο πρόβλημα με τις απαραίτητες θετικές κινήσεις που πρέπει να κάνει, αντί για το πλέγμα απαγορεύσεων που έχει βαφτίσει ως υγειονομική πολιτική:

Πρώτον, να επενδύσει στο αποψιλωμένο ΕΣΥ, προσλαμβάνοντας χιλιάδες γιατρούς και νοσηλευτές στα νοσοκομεία και τα κέντρα υγείας, εξοπλίζοντάς τους με τα απαραίτητα μέσα. Δεν το έκανε. Για την ακρίβεια, η Ελλάδα ήταν ουραγός της Ευρώπης, όσον αφορά τις επί πλέον δαπάνες για την Υγεία.

Δεύτερον, να δημιουργήσει ένα δημόσιο δίκτυο κέντρων μαζικών τεστ για να έχει αληθινή επιδημιολογική εικόνα. Τα κέντρα αυτά κατόπιν, θα μετατρέποντουσαν σε κέντρα μαζικών εμβολιασμών και, τέλος, μετά την πανδημία θα γινόντουσαν η ραχοκοκαλιά της πρωτοβάθμιας περίθαλψης του ΕΣΥ που δεν έχουμε.

Τρίτον, να υπάρχει διαφανής λειτουργία του ΕΟΔΥ και της επιτροπής που θα αξιοποιούσε αυτή την εικόνα (που δεν έχουμε), ώστε όλο το επιστημονικό δυναμικό της χώρας να δράσει συντονισμένα απέναντι στην πανδημία με στοχευμένα μέτρα, αντί για τυφλά οριζόντια, όπως για παράδειγμα οι καθολικές απαγορεύσεις κυκλοφορίας σε ολόκληρες περιφέρειες.

Τέταρτον, να αξιοποιηθεί κάθε δυνατότητα και να ενισχυθεί η ερευνητική διαδικασία αναφορικά με τη φαρμακευτική αντιμετώπιση. Ταυτόχρονα, να εφοδιαστεί έγκαιρα με ικανό αριθμό εμβολίων, πλέζοντας την ΕΕ προς τη σωστή κατεύθυνση και, στην περίπτωση που η ΕΕ αποτύγχανε να εξασφαλίσει έγκαιρα τον απαραίτητο αριθμό δόσεων (όπως τελικά συνέβη), να συνάψει παράλληλες συμφωνίες με τις φαρμακοβιομηχανίες (όπως έκανε η Γερμανία).

Μόνο η λέξη «φιάσκο» αντανακλά τις επιδόσεις της κυβέρνησης σε κάθε μία από τις υποχρεώσεις της. Αποτέλεσμα; Οι αστοχίες τους, τους οδηγούν σε πανικό, που έρχεται να διασκεδάσει ο ακροδεξιός σαδισμός με τον οποίο κλείνουν τον κόσμο μέσα. **Αυτές οι αστοχίες έχουν εξήγηση βέβαια: Την εμμονή τους στο σχέδιο κατάργησης της δημόσιας υγείας και αντικατάστασή της από ΣΔΙΤ.** Το μόνο «άλλοθι» του κ. Μητσοτάκη είναι ότι το φιάσκο σε επίπεδο Βρυξελλών δεν έχει σε τίποτα να ζηλέψει από το δικό του!

Για να είμαστε πιο συγκεκριμένοι, η Κομισιόν της κ. Φον ντερ Λάιεν, για να στηρίξει τον γαλλογερμανικό άξονα, παρήγγειλε τον περασμένο Μάιο τριακόσια εκατομμύρια δόσεις από μία γερμανική εταιρεία, την BioNTech, και άλλες τόσες από την γαλλική εταιρεία, τη «Sanofi», η οποία δεν παρήγαγε τελικά εμβόλιο. Παράλληλα, καθυστέρησε τέσσερις μήνες την υπογραφή των συμβολαίων με την Βρετανική «Astra Zeneca» της οποίας το εμβόλιο κόστιζε 1 ευρώ και 60 λεπτά, σε αντίθεση με τα 18 ευρώ για κάθε δόση του γερμανικού. Πρόκειται για διαπλοκή με γαλλογερμανική υπογραφή!

Ας δούμε τώρα ποια έπρεπε να ήταν η λύση. Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα έχει τη

δυνατότητα να πληρώσει για τις πατέντες, ώστε να παράγονται τα εμβόλια σε όλες τις χώρες-μέλη της ΕΕ. [Σημ.: Η ιδέα του κ. Τσίπρα να κατασχεθούν οι πατέντες από την ΕΕ δεν στέκει, καθώς οι εταιρείες θα πήγαιναν την ΕΕ στα ευρωπαϊκά δικαστήρια και θα κέρδιζαν.]

Κάποιοι θα πουν ότι η ΕΚΤ δεν επιτρέπεται να αγοράζει απ' ευθείας αγαθά. Ορθόν. Θα μπορούσε όμως η Κομισιόν να κάνει την εξής συμφωνία με τις εταιρείες: Να εκδώσουν εκείνες ιδιωτικά ομόλογα απεριόριστης διάρκειας και με μηδενικό επιτόκιο, τα οποία μετά θα αγόραζε η ΕΚΤ – κάτι που το Καταστατικό της, της το επιτρέπει.

Η Διαχείριση-Φιάσκο της Οικονομικής Πανδημίας από την ΕΕ και το εκκολαπτόμενο σκάνδαλο του Ταμείου Ανάκαμψης

Δύο είναι οι πολιτικοί στόχοι του Ταμείου Ανάκαμψης. Ο ένας είναι να ρίξει στάχτη στα μάτια των πολιτών, τόσο πανευρωπαϊκά όσο και στην Ελλάδα. Ο δεύτερος στόχος του Ταμείου Ανάκαμψης είναι βεβαίως να μην αφήσουν οι κατέχοντες μια καλή κρίση να πάει χαμένη.

Πανευρωπαϊκά είναι γνωστό γιατί η κ. Μέρκελ δέχθηκε το Ταμείο Ανάκαμψης: Ώστε να μην υπάρξει ευρωομόλογο συγκεκριμένα ή δημοσιονομική ένωση γενικότερα. Η ομορφιά μιας δημοσιονομικής ένωσης είναι ότι λειτουργεί αυτομάτως θεραπευτικά: όταν ανεβαίνει η ανεργία σε μια περιφέρεια, π.χ. στη Βόρεια Αγγλία, αυτομάτως στο πλαίσιο της δημοσιονομικής ένωσης οι φόροι που μαζεύονται στις πιο ευκατάστατες περιοχές, π.χ. στη Νότια Αγγλία, προωθούνται στην πληγείσα περιφέρεια αυτομάτως (π.χ. υπό τη μορφή επιδομάτων ανεργίας) χωρίς πολιτική διαπραγμάτευση ή γραφειοκρατία. Η κα Μέρκελ την αρνήθηκε αυτή τη δημοσιονομική ένωση αποδεχόμενη όμως το κοινό χρέος: έναν συνδυασμό των χειρότερων.

Αυτός ο οικτρός συνδυασμός, που ονομάζεται Ταμείο Ανάκαμψης, δεν ανακουφίζει το δημόσιο χρέος της χώρας μας και δεν κάνει τίποτα για τους μικρομεσαίους. Είναι ένα Ταμείο υπεραρκετό μεν για να γίνουν πολύ πλουσιότεροι οι λίγοι που είναι ήδη πλούσιοι, αλλά μακροοικονομικά και δημοσιονομικά ασήμαντο δε.

Τι θα μπορούσε να έχει γίνει διαφορετικά; Το ΜΕΡΑ25 κατέθεσε την απάντηση στη Βουλή τον περασμένο Απρίλιο: Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, η οποία έτσι κι αλλιώς σηκώνει όλο το βάρος του να διατηρήσει την ευρωζώνη ζωντανή από το 2015 με την ποσοτική χαλάρωση, θα έπρεπε η ίδια να έχει εκδώσει 30ετές ομόλογο ύψους €1 τρις. Αυτό το ποσό θα ήταν υπεραρκετό ώστε το νέο δημόσιο χρέος (ιδίως πτωχευμένων κρατών π.χ. Ελλάδα, Ιταλία, Ισπανία) να είναι ευρωπαϊκό αντί να το φορτώνονται οι προϋπολογισμοί των κρατών μας.

Το πολιτικό ερώτημα που προκύπτει είναι το εξής: Γιατί δεν ενστερνίζονται τέτοιες ορθολογικές λύσεις στην ΕΕ; Η απάντηση είναι ότι η αρχική αρχιτεκτονική της ευρωζώνης είναι το όνειρο του ολιγάρχη: Υπάρχει μια κεντρική τράπεζα, η ΕΚΤ, με το δικαίωμα να παράγει τρισεκατομμύρια, τα οποία δίνει ουσιαστικά ως άτοκα δάνεια στους ολιγάρχες, ενώ δεν έχει κανένα δικαίωμα να βοηθά καμία κυβέρνηση, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει ευρωπαϊκή χώρα της οποίας ο Πρωθυπουργός ή η καγκελάρια να μπορεί (ακόμα και θεωρητικά) να αναδιανείμει

σοβαρές ποσότητες πλούτου από τους πλούσιους στους φτωχούς. Αυτό είναι το όνειρο του ολιγάρχη! Ακόμα και εν μέσω μιας απάνθρωπης πανδημίας, η ολιγαρχία δεν είναι διατεθειμένη να απεμπολήσει αυτό το προνόμιο επιτρέποντας στην ΕΚΤ να λειτουργήσει ως αμορτισέρ που αποσβένει τους κραδασμούς των κρατικών προϋπολογισμών. Έτσι καταλήγουν σε ένα Ταμείο Ανάκαμψης το οποίο και δεν βοηθά στην κρίση του δημόσιου χρέους, ενώ ενισχύει την ολιγαρχία με τρόπο που αποτελεί τον εφιάλτη του ευρωπαϊστή.

Γιατί τον εφιάλτη του ευρωπαϊστή; Διότι σε τελική ανάλυση αυτό που θα γίνει με τον τρόπο που έστησαν το Ταμείο Ανάπτυξης είναι ότι ο φτωχός φορολογούμενος στη Γερμανία θα πληρώνει τον Έλληνα και τον Ιταλό ολιγάρχη. Τη μερίδα του λέοντος του κοινού χρέους που χρηματοδοτεί το Ταμείο Ανάκαμψης θα την πληρώσει ο φτωχός Γερμανός (ο οποίος δεν έχει τη δυνατότητα να φοροδιαφεύγει, σε αντίθεση με τον πλούσιο Γερμανό ο οποίος έχει και την «off-shore» του στο Λουξεμβούργο) ενώ τις ενισχύσεις αυτές θα τις εισπράττουν οι φίλοι του κ. Μητσοτάκη ή του κ. Ντράγκι στα βόρεια προάστια των Αθηνών ή του Μιλάνο!

Εκτίμηση της πορείας της ελληνικής οικονομίας για το 2021

Το ΜέΡΑ25 είχε προειδοποιήσει από το Μάρτιο, ότι η ύφεση θα κυμαινόταν μεταξύ του 10% και του 15% του ΑΕΠ, με το έλλειμμα του κρατικού προϋπολογισμού να πετάγεται στο 15% του ΑΕΠ. Όσον αφορά την επίπτωση στο 2021, και πάλι σε αντίθεση με το ευχολόγιο περί αυτόματης ανάκαμψης το 2021, το ΜέΡΑ25 είχε προειδοποιήσει για τον αρνητικό επιταχυντή πολλαπλασιαστή: Τον αρνητικό αντίκτυπο που θα είχε η ύφεση του 2020 στις καθαρές επενδύσεις του 2021, που κατόπιν ο πολλαπλασιαστής της οικονομίας θα μετατρέψει σε ακόμα μία υφεσιακή υπερδύναμη.

Ότι η οικονομική δραστηριότητα θα είναι κάπως μεγαλύτερη το 2021 είναι πιθανόν. Όμως, μην ξεχνάμε ότι, εάν πέρσι είχες 100 μήλα, φέτος έχεις μόνο 20 και του χρόνου πας από τα 20 στα 40, ναι είναι αλήθεια ότι του χρόνου θα έχεις μια «ανάπτυξη» της τάξης του 100%. Αυτό όμως δεν αναιρεί την πικρή αλήθεια, ότι θα εξακολουθείς να έχεις 60 ολόκληρα μήλα λιγότερα από δύο χρόνια πριν!

Η χώρα, πριν την πανδημία, είχε μη βιώσιμο χρέος. Το 2021, ακόμα και 5% να αυξηθεί το ΑΕΠ σε σχέση με το 2020, το χρέος θα είναι απολύτως εκτροχιασμένο, με αποτέλεσμα τη νέα λιτότητα που θα επιβάλλει στη χώρα η τρόικα και η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας με χαρά θα εφαρμόσει. Έτσι, με κυβερνήσεις που λένε ΝΑΙ ΣΕ ΟΛΑ, είναι δεδομένο πως, την ώρα που οι επιχειρήσεις θα αρχίζουν να συνέρχονται, θα δεχθούν υφεσιακό πλήγμα από τους κυβερνώντες. Άρα, η αναδιάρθρωση δημόσιου και ιδιωτικού χρέους γίνεται ακόμα πιο επιτακτική, μαζί με δραστικές μειώσεις σε ΦΠΑ και λοιπούς φορολογικούς συντελεστές.

Κοιτάζοντας πιο μακριά, η κύρια εξέλιξη, που θα δώσει τον τόνο της δεκαετίας του (δικού μας) '20, είναι ένα κρατικό έλλειμμα που θα αγγίξει το 15% ενός εθνικού εισοδήματος που τείνει στα 150 δις ευρώ ετησίως, την ώρα που το χρέος ξεπερνά τα 360 δις. Τί σημαίνει αυτό;

Ότι το 5ο Μνημόνιο που θα αντικαθιστούσε περί το 2031 το 4ο (το οποίο υπογράφηκε τον Αύγουστο του 2018, και το οποίο ονομάστηκε Μεταμνημόνιο) θα έρθει το πολύ το 2023 - για την ακρίβεια μόλις ισοσκελιστεί ο κρατικός προϋπολογισμός της Γερμανίας, οπότε το Βερολίνο θα απαιτήσει από τις Βρυξέλλες να σφίξουν τα δημοσιονομικά λουριά των ελλειμματικών χωρών όπως η Ελλάδα, η Ιταλία κλπ.

Με άλλα λόγια, η μόνιμη λιτότητα θα εντατικοποιηθεί – με μειώσεις συντάξεων, δημόσιων δαπανών κλπ. Παράλληλα, το Ταμείο «Ανάκαμψης» θα χρηματοδοτεί τους εργολάβους, τις νέο-αποικιακές εταιρείες τύπου Fraport και εν γένει την εγχώρια ολιγαρχία η οποία, σ' ένα περιβάλλον απόγνωσης και περαιτέρω εξαθλίωσης της πλειοψηφίας, θα επενδύει – μέσω της Νέας Δημοκρατίας και του κ. Χρυσοχοϊδη – σε όλο και πιο βάρβαρο αυταρχισμό, τον οποίο θα εξασκεί το ψηφιακό και αστυνομικό παρακράτος.

Το Δημόσιο Πανεπιστήμιο μεταξύ Χρυσοχοϊδη και Κεραμέως

Το Δημόσιο Πανεπιστήμιο αντανakλά τις βαθιές αντιφάσεις της σύγχρονης Ελλάδας: Ενώ αρκετοί απόφοιτοι και καθηγητές μας αναγνωρίζονται διεθνώς και φτάνουν να στελεχώνουν ξένα πανεπιστήμια, η κατάσταση στο ελληνικό πανεπιστήμιο είναι λυπηρή. Δεδομένης της στυγνής υποχρηματοδότησής του, το Δημόσιο Πανεπιστήμιο κάνει θαύματα και αξίζει να προστατευτεί από τη λαίλαπα Μητσοτάκη - Κεραμέως. Μια λαίλαπα που έχει ως αληθινό στόχο την υποβάθμιση μέχρι διάλυσης του Δημόσιου Πανεπιστημίου προς όφελος των ιδιωτικών κολλεγίων, και βαδίζει μεθοδικά προς αυτό το στόχο με όλα τα νομοσχέδια της θητείας της. Ταυτόχρονα, με τα ίδια νομοσχέδια βαδίζει και στην επιβολή ενός μοντέλου πειθάρχησης, ελέγχου και επιτήρησης που οδηγεί σε πειθήνιους, υποταγμένους πολίτες. Πρόκειται για ένα σχέδιο που εκθεμελιώνει εκ βάθρων το Ελληνικό Δημόσιο Πανεπιστήμιο χτυπώντας το δημοκρατικό, συλλογικό και μαζικό χαρακτήρα του. Το ίδιο μεθοδική με την καταστροφή τους όμως είναι και η αντίστασή μας, στο πλευρό της εκπαιδευτικής κοινότητας, αποφασισμένοι/ες να δώσουμε αυτό τον καλόν αγώνα για όσο και όπως χρειαστεί.

Αντίθετα με άλλα κόμματα, το ΜέΡΑ25 δεν πιστεύει πως το Δημόσιο Πανεπιστήμιο πρέπει να μεταρρυθμιστεί από κάποια πεφωτισμένη ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας. Απορρίπτουμε την πρακτική κάθε Υπουργού Παιδείας να «ρίχνει» και μία «μεταρρύθμιση» που φέρει το όνομά της/του. Τίποτα καλό δεν θα γίνει από τα πάνω προς τα κάτω στα πανεπιστήμιά μας. Δεν είναι δουλειά της κυβέρνησης η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Δουλειά της είναι η επαρκής χρηματοδότηση, η προστασία του Δημόσιου Πανεπιστημίου από τα ιδιωτικά αρπακτικά και, βέβαια, η δημιουργία θεσμών που επιτρέπουν στην εκπαιδευτική κοινότητα, σε συνεργασία με την κοινωνία των πολιτών, να αυτό-μεταρρυθμιστεί. Γι' αυτό το ΜέΡΑ25 προτείνει τη θεσμοθέτηση μόνιμου Διαβουλευτικού Συμβουλίου για την Εκπαιδευτική Μεταρρύθμιση, που να αποτελείται κατά 1/3 από κληρωτούς εκπαιδευτικούς, 1/3 από κληρωτούς πολίτες (όπως οι ένορκοι) και κατά 1/3 από ειδικούς που προτείνουν τα κοινοβουλευτικά κόμματα.

Οι πρώτες κινήσεις της κυβέρνησης Μητσοτάκη μετά τις εκλογές του 2019 ήταν η

μεταβίβαση του «προσφυγικού» από το Υπουργείο Δικαιοσύνης στον κ. Χρυσοχοϊδη και η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου. Δεν ήταν τυχαίες. Σηματοδοτούσαν το ζευγάρι της εθνικιστικής ακροδεξιάς με την κοσμοπολίτικη ολιγαρχία. Με αυτές τις δύο κινήσεις, το ακροδεξιό μίσος για τον «άλλο», τον ξένο, τον πρόσφυγα, συνδέθηκε με το μίσος των ιδιωτικομανών για το δημόσιο πανεπιστήμιο. Και τώρα, με την παράδοση και των ΑΕΙ στον κ. Χρυσοχοϊδη, αυτό το ζευγάρι ολοκληρώθηκε.

Από την προεκλογική περίοδο το ΜέΡΑ25 προειδοποιεί ότι η διαφαινόμενη κυβέρνηση Μητσοτάκη θα αναγκαζόταν, νομοτελειακά, να χτίσει νέο αστυνομικό κράτος ως προαπαιτούμενο εφαρμογής του 4ου Μνημονίου (2018-2060) που κληρονομούσε από το ΣΥΡΙΖΑ και μάλιστα με ρυθμούς που να επιταχύνουν τη μεταφορά πλούτου προς την αρπακτική ολιγαρχία. Τι καλύτερος τρόπος να σηματοδοτηθεί αυτό το νέο αστυνομικό κράτος από την εισβολή και εγκατάσταση αστυνομικών στα πανεπιστήμια;

Δεδομένης της συγκροτημένης στρατηγικής της κυβέρνησης, της οποίας η πανεπιστημιακή αστυνομία είναι συμβολικά και λειτουργικά απαραίτητη, ποια πρέπει να είναι η αντίδραση των προοδευτικών πολιτών που έχουμε ιστορικό χρέος να αντισταθούμε;

1. Η ανάγκη για οργανωμένη και επαγγελματική περιφρούρηση του Πανεπιστημίου είναι υπαρκτή. Γι' αυτό το ΜέΡΑ25 πρότείνει εξ αρχής να υπάρχει επαγγελματική Υπηρεσία Προστασίας του Πανεπιστημιακού Ασύλου, που να λογοδοτεί αποκλειστικά στην πανεπιστημιακή κοινότητα (Πρυτανεία, αλλά και φοιτητικούς συλλόγους).
2. Η ακαδημαϊκή ελευθερία, το πανεπιστημιακό άσυλο, δεν εξαντλείται στην προστασία από τη βία ή την καταστολή. Δεν μιλάμε μόνο για την κατάργηση των περιορισμών, που βέβαια είναι απαραίτητη. Μιλάμε για την παροχή εφοδίων και χρόνου ώστε η φοιτήτρια, η καθηγήτρια να τολμήσει να διανοηθεί να ξεπεράσει την αυτό-λογοκρισία. Να ξεπεράσει τον εαυτό της. Να υπερνικήσει το μεγαλύτερο εχθρό της ελευθερίας σκέψης: τις κοινωνικές συμβάσεις μιας πατριαρχικής, συντηρητικής κοινωνίας που θέλει τους πανεπιστημιακούς καθωσπρέπει ανα-παραγωγούς προκαταλήψεων. Αυτή την ελευθερία θέλει να κατατροπώσει η κυβέρνηση μέσα από το συνδυασμό υποχρηματοδότησης και εγκατάστασης αστυνομικών στις Σχολές.

Με αυτές τις σκέψεις, το ΜέΡΑ25 κάλεσε και καλεί σε συμπαράταξη που, από τη μια μεριά, απεγκλωβίζεται από τη νοοτροπία της αναπαραγωγής του status quo στα πανεπιστήμια ενώ, ταυτόχρονα, σχεδιάζει την εξασφάλιση οικοσυστήματος στο οποίο φύεται η ριζοσπαστική, η δύσκολη γνώση. Κι' αυτό απαιτεί ένα δημόσιο πανεπιστήμιο το οποίο αντιστέκεται στις σειρήνες τόσο του κρατισμού, όσο και των αγορών. Ένα δημόσιο πανεπιστήμιο που, από τη μια, προστατεύει τα δημόσια αγαθά – την περιουσία του – και τους ανθρώπους του αλλά, από την άλλη, τους εξασφαλίζει μη αγοραίους πόρους, ώστε να μπορούν να σκέφτονται καλά και ελεύθερα.

Το ΜΕΡΑ25 μπροστά στο ελληνικό MeToo κόντρα στη Πατριαρχία

Η τραγωδία του να ζει κανείς σε πατριαρχική κοινωνία, όπου η βία εναντίον των γυναικών είναι συστημική και υπόκωφη, είναι ότι έρχονται στιγμές που το τεκμήριο της αθωότητας – αυτό το κορυφαίο δικαίωμα όλων – χρησιμοποιείται ως πρόσχημα για συγκατάλυψη εκ μέρους των κακοποιητών. Αυτό δεν πρέπει να το επιτρέψουμε. Σε κοινωνίες όπου οι γυναίκες συστηματικά εκτίθενται στη βία και την ασυδοσία πατριαρχικών συστημάτων εξουσίας, κάποια στιγμή σπάει το φράγμα της σιωπής κι οι καταγγελίες ρέουν ως ένας καθαρκτικός χείμαρρος. Εκείνη τη στιγμή, οι προοδευτικοί άνθρωποι έχουμε υποχρέωση να νιώσουμε ανακούφιση. Από την πρώτη λοιπόν στιγμή που κάτι τέτοιο συνέβη και στην Ελλάδα, εμείς στο ΜΕΡΑ25 δεν διστάσαμε, και παρά την προσήλωσή μας στο τεκμήριο της αθωότητας, να αναστείλουμε την ιδιότητα μέλους του Δήμου Μούτση.

Το ότι η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας λειτουργεί όπως είδαμε στην περίπτωση Λιγνάδη δεν εκπλήσσει, ακριβώς επειδή πρόκειται για παράταξη που ποτέ δεν δίστασε να κάνει ό,τι πέρανε από το χέρι της για να ενισχύσει την πατριαρχία. Μάλιστα, το σκληρά ιεραρχικό μοντέλο μιας εξουσίας η οποία τείνει να λειτουργεί εν κρυπτώ κι εκτός δημοκρατικού ελέγχου, αποτελεί εύφορο έδαφος για περιπτώσεις ακραίας σεξουαλικής, και όχι μόνο, εκμετάλλευσης, καθώς δημιουργεί ένα πλαίσιο γενικευμένης ατιμωρησίας για όσους ανήκουν στην ελίτ.

Ο αγώνας που βρίσκεται μπροστά μας απαιτεί αυτονόητα την απόδοση ευθυνών και δικαιοσύνης, αλλά δεν πρέπει να περιοριστεί σε αλλαγές πολιτικού προσωπικού. Το κίνημα που γεννιέται δεν μπορεί να εκτονωθεί με μια ή δύο συλλήψεις μελών ενός διαφαινόμενου τεράστιου κυκλώματος με πολλές πτυχές, που από ότι φαίνεται φτάνει μέχρι και σε εκμετάλλευση ασυνόδευτων προσφυγόπουλων.

Απαιτεί ριζικές αλλαγές σε βάθος, όχι μόνο στο χώρο του πολιτισμού, αλλά σε όλους τους κοινωνικούς και πολιτικούς χώρους. Άμεση ανάγκη το ξερίζωμα των δικτύων εκμετάλλευσης, ευρύτεροι πολιτικοί στόχοι η δημοκρατική λογοδοσία όλων των κατεχόντων θέσεις εξουσίας και η καταπολέμηση όλων των εκφάνσεων της πατριαρχίας και της εξουσιαστικής εκμετάλλευσης σε όλα τα επίπεδα.

Μέτωπο εναντίον της τρόικας (εξωτερικού & εσωτερικού) σημαίνει διμέτωπο αγώνα εναντίον ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ

Στο δρόμο για τις κάλπες πολλοί θα μας πουν: «Θέλετε να παραδώσετε τα κλειδιά του Μαξίμου στο Μητσοτάκη». Εμείς πρέπει να απαντάμε λέγοντας πως δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είναι τραγωδία για τη χώρα μας το ότι η Νέα Δημοκρατία έγινε ξανά κυβέρνηση και ότι νιώθει ακόμα δυνατή, παρά τη διαχείριση-φιάσκο της πανδημίας (υγειονομικής και οικονομικής) και την αστυνομοκρατία. Πως όμως κατάφερε να ξαναγίνει κυβέρνηση;

Από το καλάθι των αχρήστων, στο οποίο την έβαλε ο ελληνικός λαός την 5η Ιουλίου του

2015, τη Νέα Δημοκρατία την ανέσυρε ο κ. Τσίπρας και οι συν αυτώ, καλώντας την (μαζί με τα λοιπά απολειφάδια του Μνημονιακού Τόξου) στο Προεδρικό Μέγαρο να κάνουν από κοινού το ΟΧΙ, ΝΑΙ. Από εκεί και πέρα, το αφήγημα του «μεταμελημένου» ΣΥΡΙΖΑ (ότι δηλαδή θα έβγαζε τη χώρα από το Μνημόνιο εφαρμόζοντας το... Μνημόνιο) ξαναέδωσε φτερά στο επιχείρημα ότι, τελικά, Σαμαράς-Βενιζέλος είχαν δίκιο: η μόνη λύση ήταν η πιστή εφαρμογή των Μνημονίων! Νομοτελειακά πλέον, η Νέα Δημοκρατία θα κέρδιζε τις επόμενες εκλογές, καθώς αυτό το μνημονιακό σκεπτικό αντανακλά το αφήγημα της ολιγαρχίας της οποίας η Νέα Δημοκρατία είναι σάρκα και οστά.

Το ΜΕΡΑ25 δεν δημιουργήθηκε για να υπουργοποιηθούν όσοι το ίδρυσαν, αλλά για να αποτελέσει το μέτωπο αντίστασης στην τρόικα. Ούτε ιδρύθηκε για να επανα-υπουργοποιηθούν οι πρωτοστάτες της συνθηκολόγησης. Ιδρύθηκε για να ξεμπροστιάσει το μέγα ψεύδος ότι η πιστή εφαρμογή του 3ου Μνημονίου, ακόμα και με «αριστερό πρόσημο», μπορούσε ποτέ να μας βγάλει από τη Χρεοδουλοπαροικία. Ιδρύθηκε για να αντισταθεί στην Οργουελιανή μεταμφίεση, από τον κ. Τσίπρα και τον κ. Τσακαλώτο, του 4ου Μνημονίου (Αύγουστος 2018) ως... Μεταμνημόνιο.

Συνοπτικά, η ευθύνη, που η Νέα Δημοκρατία είναι κυβέρνηση, βαραίνει αποκλειστικά εκείνους που συνθηκολόγησαν στη λογική της μη ρήξης με την τρόικα εξωτερικού και εσωτερικού. Το τελευταίο που θα ενθουσιάσει τους προοδευτικούς πολίτες αρκετά για να πάνε στις κάλπες, ώστε να στηρίξουν μια προοδευτική διακυβέρνηση, είναι η προοπτική μιας νέας συμμαχικής κυβέρνησης που θα εφαρμόσει το επερχόμενο 5ο Μνημόνιο με «προοδευτικό πρόσημο». Το μόνο που θα τροφοδοτήσει κάτι τέτοιο, είναι ένας ακόμα φαύλος κύκλος προς μια ακόμα πιο ακροδεξιά και αυταρχική συνέχεια, ως απάντηση στην προδιαγεγραμμένη αποτυχία της υποτακτικής απέναντι στην τρόικα στάσης.

Τι είναι εκείνο που μπορεί να δημιουργήσει συνθήκες ανάστασης ενός νέου κινήματος με προοπτική σχηματισμού πραγματικά προοδευτικής κυβέρνησης; Το κοινό πρόγραμμα προστασίας της πλειοψηφίας, και της απαραίτητης γι' αυτό ρήξης με την ολιγαρχία, το οποίο [το ΜΕΡΑ25 πρότεινε την 8η Μαΐου](#). Και στο οποίο, βέβαια, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν απάντησε ποτέ, επιβεβαιώνοντας την αποφασιστικότητα της ηγεσίας του να απέχει από τη σύγκρουση με την τρόικα εξωτερικού και εσωτερικού χωρίς την οποία η προοδευτική διακυβέρνηση είναι ψευδεπίγραφη.

Παλλαϊκή συστράτευση υπέρ των πολιτών

Ο λόγος που λέμε ΟΧΙ στη συμμετοχή μας σε μια μνημονιακή κυβέρνηση υπό τον ΣΥΡΙΖΑ, με δήθεν προοδευτικό πρόσημο, είναι ότι το τελευταίο που χρειάζεται η χώρα είναι άλλη μια κυβέρνηση συνεργασίας πολιτικών που βάζουν ως στόχο την υπουργοποίησή τους.

Δημιουργήσαμε το ΜέΡΑ25, υπάρχουμε ως κοινοβουλευτικό κόμμα, για να προτείνουμε πολιτικές ικανές να βάλουν τέλος στην τετραπλή χρεοκοπία κράτους-τραπεζών-μικρομεσαίων-οικογενειών, όχι για να την ανακυκλώνουμε, συμμετέχοντας σε κυβέρνηση με «προοδευτικό» πρόσημο.

Αντίθετα με κύκλους του ΣΥΡΙΖΑ που ονειρεύονται «προοδευτική διακυβέρνηση» στη βάση καταλόγου κομμάτων που θα τους επιστρέψουν στα υπουργικά έδρανα, εμείς ονειρευόμαστε έναν κατάλογο πολιτικών που θα ανακουφίσει, και θα προστατεύσει, την πλειοψηφία από τη δεκαετή, και επιταχυνόμενη, κρίση. Μετά από συστηματική δουλειά, [καταλήξαμε σε αυτό τον κατάλογο](#), ο οποίος αντικατοπτρίζει κάποιες βασικές αλήθειες:

- Ξέρουμε, για παράδειγμα, ότι ο *μόνος* τρόπος να προστατευθούν οι περιουσίες των μικρομεσαίων είναι η κατάργηση του «ΗΡΑΚΛΗ», και η αντικατάστασή του από δημόσια εταιρεία διαχείρισης κόκκινων δανείων.
- Γνωρίζουμε ότι το στρίμωγμα της φοροδιαφυγής των ολιγαρχών απαιτεί ανάκτηση εθνικής κυριαρχίας επί της φορολογικής αρχής και του φορολογικού λογισμικού.
- Είναι ηλίου φαεινότερο ότι ο περιορισμός των λουκέτων προαπαιτεί βαθιά κουρέματα φόρων και χρεών.
- Τέλος, υπολογίζουμε ότι η καταπολέμηση της φτώχειας απαιτεί ένα 10% του ΑΕΠ ετησίως.

Τα πιο πάνω είναι προαπαιτούμενα για την ανάκαμψη των πολιτών και αποτελούν τη βάση για την παλλαϊκή συστράτευση που προτείνουμε σε δυνάμεις έτοιμες για τη ρήξη με την ολιγαρχία χωρίς-σύνορα.

Τι θα κάνουμε ως κυβέρνηση

Οι πολίτες έχουν υποχρέωση να μας ρωτήσουν προεκλογικά: «Αν γίνετε κυβέρνηση, δεδομένης της άρνησης της τρόικας να καταδεχθούν καν συζήτηση με κόμματα όπως το ΜέΡΑ25, τι θα κάνετε;». Κι εμείς έχουμε υποχρέωση να απαντήσουμε. Απαντάμε λοιπόν καθαρά και σταράτα:

Το 2015 δεν θα επαναληφθεί. Αυτή τη φορά δεν θα κάνουμε το λάθος να διαπραγματευτούμε τα αυτονόητα. Απλά, θα νομοθετήσουμε εκείνα που απαιτεί η ανάκαμψη της κοινωνίας, είτε έχουμε ευρώ, είτε έχουμε δραχμή, είτε οποιοδήποτε νόμισμα.

Χωρίς καμία συζήτηση σε κανένα Eurogroup ή Σύνοδο Κορυφής, θα κάνουμε αυτά που απαιτεί ο κοινός νους:

- Κατάργηση όλων των προπληρωμών φόρων,
- Μείωση του ανώτατου συντελεστή ΦΠΑ και του συντελεστή φόρου των μικρών επιχειρήσεων στο 15%,
- Αντικατάσταση του «Ηρακλή» με δημόσια εταιρεία διαχείρισης των κόκκινων δανείων (που είναι ο μοναδικός τρόπος να προστατευτεί πραγματικά η πρώτη κατοικία και η μικρομεσαία

επιχείρηση),

- Κατάργηση του Υπερταμείου,
- Δημιουργία Δημόσιου Συστήματος Ψηφιακών Δημοσιονομικών Συναλλαγών για τη δημιουργία ρευστότητας, που θα ριχτεί στον αγώνα εναντίον της φτώχειας,
- Άμεσο δημόσιο έλεγχο των τραπεζών που πτωχεύουν (π.χ. την Πειραιώς),
- Γενικότερα, άμεση και αδιαπραγμάτευτη νομοθέτηση [της σειράς νομοθετημάτων που έχουμε παρουσιάσει πλήρως με τη μορφή Σχέδιου Νόμου.](#)

Κι αν οι δανειστές αποφασίσουν, επειδή κάναμε τα αυτονόητα, και μάλιστα με τρόπο συμβατό με το Ευρωπαϊκό Δίκαιο, να μας κλείσουν τις τράπεζες και να μας εκδιώξουν από το ευρώ, ας κοπιάσουν. Εμείς θα προχωρήσουμε στην έκδοση εθνικού νομίσματος, κάτι που θεωρούμε ότι δεν θα χρειαστεί, καθώς δεν θα τολμήσουν (όπως δεν θα τολμούσαν και το 2015) δεδομένου ότι, ένα Grexit θα τους στοίχιζε πάνω από 1 τρις ευρώ και, μάλιστα, θα ήταν μη διαχειρίσιμο γι' αυτούς. Αλλά ας είμαστε ξεκάθαροι: Αν χρειαστεί εθνικό νόμισμα, θα το δημιουργήσουμε.

Θέλει αρετή και τόλμη η απελευθέρωση από τη Χρεοδουλοπαροικία. Στο ΜέΡΑ25 έχουμε και αρετή και τόλμη. Μένει να πείσουμε γι' αυτό τους πολίτες εκεί έξω, που βομβαρδιζόμενοι από τα μέσα μαζικής υστερίας και την αποπνιξία που προκαλεί η κατ' οίκον κράτηση σε συνθήκες αυξανόμενης φτώχειας, δεν έχουν το κουράγιο ή και τον τρόπο να μάθουν τις θέσεις μας, να γνωρίσουν το ήθος μας, να πάρουν κάτι από τον ενθουσιασμό μας. Στο χέρι μας είναι να ρίξουμε γέφυρες προς κάθε μία, προς κάθε έναν τους.

Προχωράμε!

ΜΕΡΑ25

Ψήφισμα Κ.Ε. ΜΕΡΑ25

Στέκουμε στο πλευρό των προοδευτικών δυνάμεων στην Ισπανία, που διαδηλώνουν με κάθε πρόσφορο τρόπο εναντίον της σύλληψης, μέσα στο Πανεπιστήμιο Λέιντα (Lleida University) όπου αναζήτησε άσυλο, του Ισπανού ράπερ Pablo Hasél.

Έχει καταδικαστεί σε ποινή φυλάκισης εννέα μηνών χωρίς μετατροπή, διότι με τα τραγούδια του και με τις δημοσιεύσεις του κρίθηκε ότι προσέβαλε τη Μοναρχία και προσωπικά τον Χουάν Κάρλος και προέτρεπε το κοινό σε πράξεις "τρομοκρατίας".

Η κυβέρνηση συνασπισμού του Σάντσεθ δεν μπορεί να αναχαιτίσει τη λαίλαπα του απολυταρχισμού και της εκκολαπτόμενης τυραννίας.

Στην Ελλάδα και παντού στην Ευρώπη, καλπάζουν οι συντηρητικές δυνάμεις που, με το πρόσχημα της πανδημίας και τη θεωρία των δύο άκρων, κάνουν φύλλο και φτερό τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των λαών, που αποκτήθηκαν με διώξεις και αίμα εκατομμυρίων.

Μπροστά στις προοδευτικές δυνάμεις βρίσκεται ένα καθήκον: ο αγώνας για την ανάκτηση της λαϊκής κυριαρχίας και την υπεράσπιση της δημοκρατίας. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να

αποκρουστεί ο νεοφασισμός, που φτιασιδωμένος έχει κυριεύσει τα συντηρητικά κόμματα και απειλεί τις δημοκρατικές κατακτήσεις μας.